

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτιθέμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παροχόν εις την χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ολομνημονίου Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Σεπτεμβρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 43

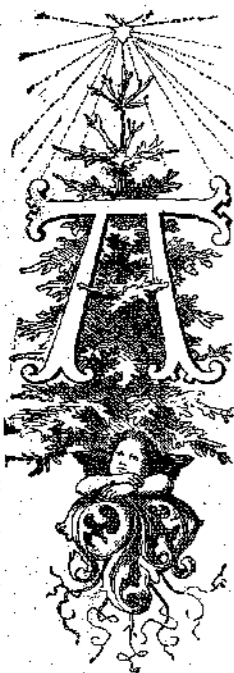
ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Η΄ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

1, Στυλ. Μ. Κωνσταντίας «Ελευσινή Πάμψη Μαρτίου» ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου «Ὠραία Χίος», Κορυφαίου τῶν Ὁμιλοῦν — 2 καὶ 3, Διονύσιος Π. Κομπορόγος «Ἐρυθρὰ Γαλέρα» καὶ Γ. Ὀδύσης Κ. Σέλης «Χορδὸς τοῦ Ζαλόγγου» ἔχουσιν καὶ οἱ δύο, Κορυφαίους τῶν Μορῶν. — 4, Κ. Γ. Φλώρης «Κήφης τοῦ Διαιτοῦ» πρόεδρος τοῦ ἐν Καίρῳ Συλλόγου «Μέμφης», — Κ. Γ. Κωνσταντινίδης «Ἐνωσις ἢ Θάνατος» πρόεδρος τοῦ ἐν Χανίοις Συλλόγου «Νεότης». — 5, Σπυρ. Θ. Τσιπιδέης «Ἐνδοξὸς Ἐλευθερία» γενικὸς ἀντιπρόεδρος ἐν Ναυπλίῳ τοῦ ἐν Χανίοις Συλλόγου «Ἐνωσις». — 7 καὶ 8, Ἡλίας Γ. Μάρος «Ἐθνικὸς Ἐγώτισμος» καὶ Ἀποστ. Δ. Γκράβιτος «Πρόεδρος τῆς Διαπλάσεως» οἱ τῆς Ἐλευσίνης τοῦ ἐν Χανίοις Συλλόγου «Ὁμάδος Βόλου». — 9, Δέσποινα Γ. Ἀδαμίδου «Πρόεδρος τῆς Μακεδονίας». — 10, Ζαῆ Ζαρεμωσοῦλου «Ἀπομακρυσμένον Ἑλληνόπουλο». — 11, Πέτρος Κ. Καραγεωργίου «Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανίας» πρόεδρος τοῦ ἐν Καίρῳ Συλλόγου «Σέλις». — 12, Γεώργιος Ἐνν. Ζαλοκώστας. — 13, Παναγ. Γ. Σπυριδίου «Ἀντιόχεια». — 14, Εὐάγγελος Κ. Λυγνός. — 15, Ἀνδρέας Γ. Σακελλαροῦδης «Γρηγόριος δ' Ε΄». — 16, Ἰωάννης Ν. Καρεζίδης «Ρυολέντος». — 17, Κωνστ. Θ. Κωνσταντινίδης «Βυζαντινὸ Ἀηδόν». — 18, Βασίλειος Παν. Παπαδόπουλος «Βασίλειος δ' Βουλγαροκτόνος» πρόεδρος τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ Συλλόγου «Ἄγρια Στιὸν». — 19, Κ. Γ. Πλάκας (ἀδελφὸς τῆς «Μυροῦσης Φώστας»).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΟΥΚ ΚΑΙ ΠΗΡΥ

Αγαπητοί μου,

Ν έξοϋσε τώρα ο 'Ιούλιος Βέρν, τί θαυμάσιον μυθιστόρημα πού θά έγραφεν έξ άφορμής τής ιστορίας των δύο έξερευνητών του Βορείου Πόλου, του δόκτωρος Κούκ και του ύποπλοιάρχου Πήρϋ!

Θά τήν ήκούσατε βέβαια τήν παράδοξον αυτήν ιστορίαν, διότι τήν άντήχησεν όλος ο κόσμος. Πρò όλίγου καιρού, έπέστρεψαν σχεδόν συγχρόνως οι δύο έξερευνηται από μακρινόν πρòς βορράν ταξείδιον,

κατά τò όποιον ίσχυρίζονται και οι δύο, ότι κατώρθωσαν να φθάσουν, κειθεις χωριστά ένωσεται, μέχρι τής έννενηκοστής μοίρας βορείου πλάτους, με άλλους λέγους μέχρι του βορείου πολικού σημείου. Πρώτος έπιστρέψεν ο Κούκ, και από τήν Γροιλανδίαν άκόμη, έσπευσε να τηλεγράφηση, ότι ανέκαλυψε τόν Βόρειον Πόλον, ή μάλλον ότι τόν κατέκτησεν έπ' όνόματι του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, ανακηρύσσας έπ' αυτού τήν άσπερόεσσαν άμερικανικήν σημαίαν. Παραδόξως, τόνον τò τηλεγράφημα του δόκτωρος όσον και ή πρώτη του προφορική δήχησις, όταν έφθασεν εις τήν Αμερικήν, έγιναν δεκτά μετά περισσής δυσπιστίας. Όταν δ' έπανήλθεν από τήν άποστολήν του και ο Πήρϋ, και έδήλωσεν ότι μόνος αυτός έπροχώρησε μέχρι του Πόλου, χωρίς να συναντήση ούτε ίχνος τής διαβάσεως του Κούκ, ο δόκτωρ έθεωρήθη άπ' όλους σχεδόν ψεύστης και άγύρτης.

'Αλλ' όσον έπροχωρούσαν έκασέρωθεν αι άνακρινάσεις, και αι άντεγκλήσεις, και αι φιλονεικίαι, ή κοινή γνώμη ήρχισε να μεταβάλλεται. Πολλοί έπίστευσαν ότι μόνον ο Κούκ έλεγε τήν αλήθειαν, και ότι ο άντίζηλος τής δόξης του ήτο συκοφάντης και άπατεών. Άλλοι πάλιν έσχημάτισαν τήν ιδέαν, ότι και οι δύο έξερευνηται ήσαν έπίσης έλικρινείς, ότι και οι δύο έφθασαν εις τò πολυθρόλητον σημείον, και ότι άν δεν συνητηθήσαν ή άν δεν εύρεν ο εις ίχνη τής διαβάσεως του άλλου, εινε ότι

ήκολούθησαν διαφόρους όδους επί τής απεράντου παγωμένης έκτάσεως. Και του μόν Πήρϋ ή πειστικωτάτη άφήγησις έξ άρχής ουδέποτε ήμφισβητήθη όταν δέ άργότερα και ο Κούκ έπερικυκλώθη από όμιλον άγρίων άμερικανών δημοσιογράφων και έπολιορκήθη στενωώς με χιλιάς άδιακρίτους έρωτήσεις, άπήνησεν εις όλας τόνον σαφώς και άδιστακτως, ώστε τήν έπίστευσαν πρòς στιγμήν και οι πλέον δύσπιστοι.

'Αλλ' ίδού ότι και πάλιν τα πράγματα μετεβλήθησαν. Παρενέβησαν οι σοφοί, έβαλαν τα γυαλιά των, εξωνύχησαν τās άφηγησεις, συνέκριναν τās παρατηρήσεις, συναφρωθήσαν, και συνεκέρρασαν, ότι και οι δύο έξερευνηται εινε ίσως έπίσης άγύρται και ότι, κατά πιθανότητα, κανείς έξ αυτών δεν έφθασε ποτέ εις τήν Πόλον. Μία φωτογραφία, ειπαν, τής Αμερικανικής σημαίας κυματιζούσης άνωθεν των παγώνων, και δύο τρεις Έσκιμώοι δεν άρκούν πρòς μαρτυρίαν. Διά να βεβαιωθή ο έπιστημονικός κόσμος πρέπει να έχη ως τεκμήρια «έπιστημονικά παρατηρήσεις». Άλλά του μόν Κούκ δεν έφθασαν άκόμη, διότι αυτός ίσχυρίζεται ότι παρέδωκε τās εργαλεία του και τās έγγραφά του εις κάποιον έν Γροιλανδία διά να τās στείλη εις τήν Αμερικήν, του δέ Πήρϋ φαίνονται άνεπαρκείς, άσαφείς και άντιφατικά. Και άκόμη ένας από τους σοφούς, Γερμανός αυτός, ίσχυρίσθη ότι και άρχήν εινε άδύνατον να έφθασε κανείς, διότι άν έφθασε, δεν θά έγύριζε ποτέ! Κατά τόν Γερμανόν αυτόν, ή έλξη τής γής εις τήν Πόλον εινε τόνον ίσχυρά, ώστε τās σώματα καθηλώνονται έπ' αυτού και συντρίβονται ύπό τò ίδιον αυτόν βάρος. Ο Κούκ, ή ο Πήρϋ ή οιοσδήποτε άλλος άν έφθανεν εις τò πολικόν σημείον, θά έγίνετο έκεί πάνω κομμάτια και θά έθάπτετο μόνος του ύπό τās αιωνίως χιτώνας.

Αυται αι άτιρηρήσεις, και άλλαι πολλάί, ήρκεσαν να κάμουν τόν κόσμον να δυσπιστήση τελείως και πρòς τόν Κούκ και πρòς τόν Πήρϋ. Άλλά και οι δύο εξακολουθοϋν να έπιμένουν, και να βεβαίονουν ότι μετ' όλίγον θ' άποδειχθώ ή αλήθεια, και να πιστεύον ότι θά καταγγείλη ο ένας τόν άλλον επί δυσφημήσει, δια να ποφανθοϋν πλέον τās δικαστήρια. Σήμερον, και ο Κούκ και ο Πήρϋ έχουν τούς όπαδούς των, οι όποιοι τούς άποθεώνουν, άλλ' ή δυσπιστία εινε γενική. Και καθεις έρωτά: ποίος από τους δύο έφθασεν εις τόν Πόλον; Ο δόκτωρ ή ο ύποπλοιάρχος; Και άν έφθασαν και οι δύο; Και άν δεν έφθασε κανείς των; Φαντάζομαι λοιπόν, ότι άν έξοϋσεν ο 'Ιούλιος Βέρν θά συνέγραφε και νέον μυθιστόρημα επί του θέματος τούτου. Και επειδή σήμερον εινε τής μόδας τās

αεροπλάνα, θά έπλαττεν ίσως μίαν έκστρατείαν εις τόν Βόρειον Πόλον δι' αεροπλάνου, πρòς ανακάλυψιν των ίχνών και πρòς άνεύρεσιν τής αλήθειας. Ούτω μόνον θά έμάνθανεν ο κόσμος ποίος από τους άντίζηλους έξερευνητάς εινε ο κατακτητής του Πόλου, και ποίος εινε ο άγύρτης.

'Αλλ' ως να γίνη αυτό ή κάτι παρόμοιον, ο κόσμος θαμφοβάλλη και δια τους δύο. Τò περιεργον εινε, ότι τήν στιγμήν καθ' ήν έφθασαν εις τόν πόλον —κατά τās διηγήσεις των πάντοτε, —κατελήθησαν ύπό των πλέον αντιθέτων αισθημάτων. Ο Κούκ λέγει ότι έσκέφθη: —Αυτός εινε λοιπόν ο περιφημος Πόλος, τò όνειρον των έξερευνητών, δια τόν όποιον τόνον και τόνον έθυσίασαν τήν ζωήν των; Μία απέραντος λευκή έρημία, και τίποτε άλλο; Οποία άπογοήτευσις!

Ο Πήρϋ άπεναντίας βεβαίονει, ότι εις τò τέρμα του υπερανθρώπου ταξείδιου του ησθάνθη τόνον χαράν δια τήν έπιτυχίαν, ώστε έλησμήνησεν όλους τούς κόπους και όλας τās ταλαιπωρίας, και ως έκ θαύματος άνέκτησε δυνάμεις δια τήν έπιστροφήν.

Δέν ήξεύρω ποίος από τους δύο λέγει ψεύματα, ποίος διηγείται κατά φαντασίαν. Άλλ' άν τρώντι και οι δύο λέγουν τήν αλήθειαν, πρέπει να παραδεχθώμεν, ότι ο Κούκ και ο Πήρϋ εινε δύο άνθρωποι έκ διαμέτρου άντιθετοί τήν χαρακτήρα, ότι διαφέρουν όσον ο Βόρειος Πόλος από τόν Νότιον...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΝΗΣΑΚΙΑ

Από νησάκια στη ζωή μου Λάμπουν σαν άστέρια, Ός τήν ύστερη πνοή μου Τής άγάτης ταίρια.

Μες στο πρώτο είδα τò φως μου, Πρώτη μου κοιλίδα, Κι' έρωσ για τή Μάννα έντός μου Έλαμψε Πατρίδα.

Και του Άγώνος είδ' άκόμη Λαίψανα γενναία, Με τò λυγισμένο σώμα Τήν ψυχήν άμαία.

Ένωιωσ' άγριο θυμάρι Του πελάγου άμύρα, Δες και πίκρες του έχω πάρη Στην ψυχή και μέρα.

Από νησάκια στη ζωή μου Μ' ιδιο φως και χάρη, Μοϋ φωτίζουν τήν ψυχή μου Σαν γαλήνης φάροι.

Χαίρε, Σπέσια δοξασιμένη Πούχα πρώτο λίκνο! Γίνου, Τήνος βλογημένη, Τάφος για τόν κύκνο!

(Από τās «Τραγούδια του Νηματο») ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΔΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 348.)

'Αλλ' ένθ' ώμλει, θερμανθείς πολύ έκ του πυρός, ο βασιλεύς έξεκούμωσεν τήν κυανήν χλαίναν τήν όποιαν έφέρει, και οι στρατιώται ειδαν με άπορίαν να κυλίση και να πέση κατά γής μία σφαίρα τουφεκίου. Τήν σφαίραν αυτήν ειχε δεχθή εις τò στήθος κατά τήν μάχην χωρίς να τò έννοηση, μολοντί ειχε διατροπήση μαζί με τήν χλαίναν και τήν στολήν του. Ένθουσιασθέντες οι στρατιώται δια τò δείγμα τούτο τής άνδρείας του βασιλέως των, έκραύγασαν όλοι: «Είσιαι πάντοτε ο Φριτζ (τò θωπευτικόν όνομα με τò όποιον τόν άπεκάλουν οι στρατιώται του) ο ιδικός μας! συμμερίζεται τούς κινδύνους μας, και δια τούτο είμαστε πρόθυμοι και ήμεις να άποθάνωμεν ύπερ σου! Ζήτω ο βασιλεύς! Έμπρός, σύντροφε! Άς όρμησωμεν κατά των Αυστριακών! Έμπρός!» Και έν ριπή όφθαλμού παρετάχθησαν έτοιμοι να έπιτεθοϋν κατά του έχθρου, μετα κόπου δέ οι αξιωματικοί τούς συνεκράτησαν.

Δεκαεϋς των σωματοφυλάκων του Φρειδερίκου, γενναίος άλλ' όπισσοϋν ματαιόδοξος, ειχε κρημάση παρά τò θυλάκιόν του άλυσιν, ή όποια άντι ώρολογίου έφερεν εις τò άκρον σφαίραν τουφεκίου. Θέλων να άστειυθή ο Φρειδερίκος, τόν έπλησίασε και άφου τόν έπήνεσε δια τήν οικονομίαν του, δια τής όποιας κατώρθωσε να προμηθευθή ώρολόγιον, τόν ήρώτησε ποίαν ώραν ειχε τò ώρολόγιόν του, διότι ήθελε να κανονίση τò ιδικόν του. Ο δεκαεϋς ένόησε τόν σκοπόν του βασιλέως, και σφύρας έκ του θυλακίου του τήν σφαίραν ειπε μετα έτοιμότητος: —Μεγαλειότατε, τò ώρολόγιόν μου αυτό δεν λέγει τās ώρας, αλλά μοϋ υπενθυμίζει ότι κατά πάσαν στιγμήν πρέπει να είμαι έτοιμος να πολεμήσω.—Εϋγε, φίλε μου, άπήνητησεν ο βασιλεύς, δίδων εις αυτόν τò άδαμαντοκόλλητον ώρολόγιόν του, λάβε και αυτό δια να σου τò υπενθυμίζη καλύτερα.

Μίαν ήμέραν έπισήμου τελείης, άνηγγέλη εις τόν Φρειδερίκον, ότι δύο κυρίαί έκ των τής αΰλης του διεφιλονεικουν περι των πρωτειών εις τήν βασιλικήν ακολουθίαν. «Επίτετε εις αυτάς, ειπεν ο βασιλεύς, ότι δικαιούται να προηγηθή έκείνη έκ των δύο, τής όποιας ο σύζυγος κατέχει ανώτερον αξίωμα εις τήν Αΰλην.—Άλλά και των δύο οι σύζυγοι έχουν τò αυτό αξίωμα, παρετήρησεν ο αΰλαρχος.—Τότε να προηγηθή ή

σύζυγος του άρχαιότερου.—Άλλά και οι δύο έχουν τόν αυτόν χρόνον ύπηρεσίας.—Τότε να προηγηθή ή πλέον άνύνητος έκ των δύο! ειπεν άγανακτών ο βασιλεύς.

Ο Φρειδερίκος έπισκεφθείς άπόρθητον φρούριον, εύρε διοικητήν αυτού χρηστόν και γενναίον άπομαχον αξιωματικόν, περι του όποιου έγνώριζεν ότι ήτο πτωχός και ότι έπιέζετο ύπό οικογενειακών αναγκών. Τόν ήρώτησε πώς διήρχετο τās ώρας τής μονώσεώς του και άφου έμαθεν ότι ο φρούραρχος κατεγίνετο εις τήν άνάγκωσαν, ύπεσχέθη να στείλη βιβλία. Τη έντι έστειλε μετά τινας ήμέρας δύο τόμους, των όποιων τās σελίδας ειχεν αντικαταστήση δια χαρτονομισμάτων. Ο γηραιός αξιωματικός έγραφεν ευχαριστών τόν βασιλέα, και εις τò τέλος τής έπιστολής του έλεγεν ότι τόνον ήχαριστήθη από τους τόμους έκείνους, ώστε άνέμενεν άνυποκόπως τήν συνέχειαν. Ο Φρειδερίκος έγέλασε και έστειλεν άλλον ένα τόμον παρόμοιον, έφρόντισεν όμως να σημειώση: Τόμος τρίτος... και τελευταίος. Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΟΙ ΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο Βλαδίμηρος Κορπανώφ δεν έξεπλάγη διόλου από τò άνδραγάθημα του Κυρίλλου. Έμάνθανε τās τέκνα του να κολυμβούν, εύθες μόλις έμάνθαναν να περιπατοϋν. Τò μέτρον τούτο ήτο άπαραίτητον δι' ανθρώπους άησυχολημένους όλην τήν ήμέραν και μη εύκαιροϋντας να έπιβλέπουν τούς βάλτους, οι όποιοι εύρίσκοντο εις τήν περιοχήν του κτήματός των. Ο Κυρίλλος ως «γαυάκι» ειχε πολή μεγάλην έπιτυχίαν. Τάδέλφια του τόν έθαύμαζαν και τόν έζήλευαν. Και μάλιστα δεν παρέλειψαν να δηλώσουν, ότι και αυτά θά ήσαν πολή εύτυχη άν έφοροϋσαν πλατύν κολλάρον και καπελλάκι με χρυσόν όνομα πλοίου επί τής ταινίας. —Έξάδελφέ μου, έκέτευσε θωπευτικώς ο Νικόλας' χαρίστε μου και μένα φορέματα σαν του Κυρίλλου και θά σας άγαπή άκόμη πιο πολύ. —Έλα, επενέθη ο κ. Κορπανώφ, δυσχεροστημένος δια τήν άναρμοστον παρά-

κλήσιν' ούτε λέξι: πια γι' αυτό. Ο Κυρίλλος από άδριο θά ξαναφορέση τάρουχά του. Έτελείωσε! δεν ακούω τίποτε!

Ο τόνος ήτο άυστηρός, τās παιδια ύπήκουσαν και τò έπεισόδιον έληξε. Τήν έπομένην, ο Κυρίλλος παρουσιάσθη με τās ρωσικά του φορέματα, και όλοι μαζί έξήλθον δια να έπισκεφθοϋν τò Μουσείον του Λούβρου. Εκεί θά διήρχοντο τήν πρωίαν των.

«Πρέπει να τούς μιήσω εις τήν τέχνην, ειχε σκεφθή ο Αϋγουστος. Έπειτα εινε και οικονομικόν. Ούτε άμάξια, ούτε πουρμπουάρ, ούτε τίποτε.»

Ο Αντώνης και ο Κύρ Λως ήκολούθουν τελευταίοι όπως πάντοτε.

Ο ύπηρέτης έκρατούσε τόν μικρόν από τò χεράκι, άλλ' άπλώς έκ συνήθειας, διότι, αυτήν τήν φοράν, τās καρφία δεν ειχαν ξαναγυρίση. Τò πρώτ, εις τήν αΰλην, ειχε πατήση τρία-τέσσαρα από αυτά. Κ' έγέλασε λέγων: «Πάει και αυτό τò ζήτημα!»

Ηκολούθουν ήσυχως τò βουλευάρτον του Άγίου Γερμανού.

Ο Αντώνης, άρκετά κρηναίος, εκύτταζε τούς διαβάτας, τās όχήματα, τās προθήκας, όλίγον άπ' όλα.

Έξαρχα, μία τεραστία ρεκλάμα, φερομένη επί των ώμων ένός ανθρώπου, ο όποιος τήν έξηγούσε και προφορικώς, με φωνάς μεγάλας, τόν έφερεν εις τò χείλος του πελοδρομίου, όπου έμεινε καρφωμένος.

Περυσσότερον ένδιαφερόμενος δια τās παιγνίδια πού έβλεπεν εις τās βιτρίνας του Μπαζάρ, παρά δια τήν «ζωντανήν ρεκλάμαν», ο Κυρίλλος άπέσυρε τò χεράκι του και έξηκολούθησε να περιπατή με μικρά βήματα, χωρίς να κοττάξη άν ο φίλος του Ντών εύρίσκετο παρά τò πλευρόν του.

Έπιτέλους, άφου ειδε και άκουσε τήν ρεκλάμαν, ο Αντώνης άνεζήτησε δια τού βλέμματος τόν μικρόν του σύντροφον. Τίποτε!

«Μπα;! πού εινε;... Τώσκασε; χάθηκε;... Ορραία δουλειά! Τι θά π'ή ή κυρία Κορπανώφ;»

Και ώρμησεν έμπρός με μεγάλα άνήσυχα βήματα.

Έπειτα, συλλογισθείς ότι πιθανόν ο μικρός να έμεινεν όπισω, κοττάζων τās παιγνίδια, και να ειςήλθε μάλιστα εις τò Μπαζάρ, έπέστρεψε και τò περιήλθε.

Ούτε Κυρίλλος ούτε τίποτε.

Άνησυχήσας για καλά αυτήν τήν φοράν, έξηκολούθησε να τρέχη έμπρός, φω-

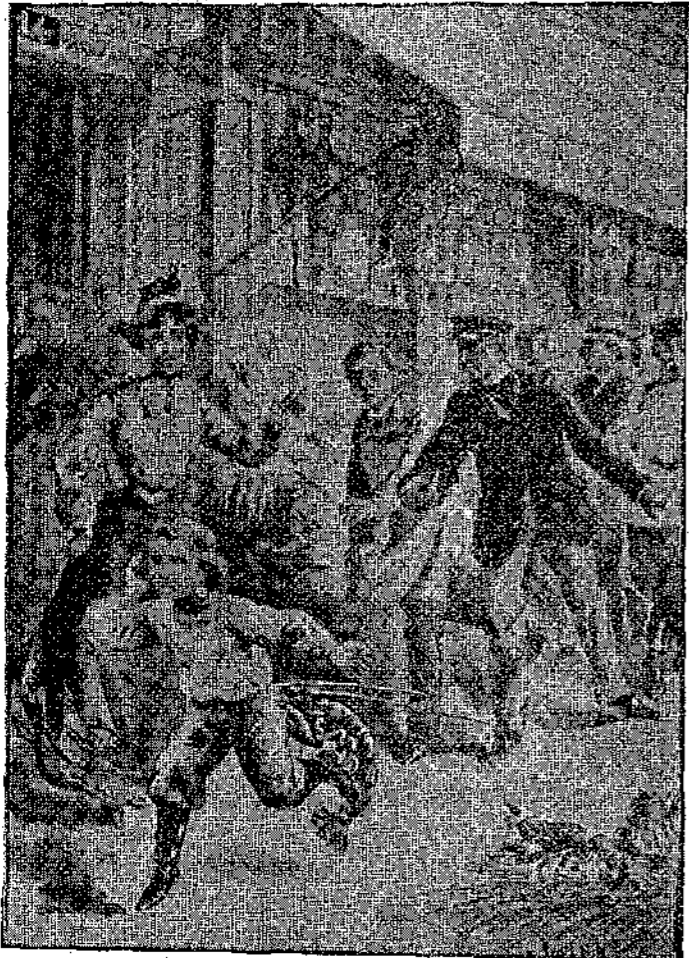

«Η ζωντανή ρεκλάμα.» (Σελ. 351, στ. γ').

νάζων δυνατά : — Κύρ Λώς !... Κύρ Λώς !... πού είσαι;... Στάσου λοιπόν!.. Στάσου!

"Όσον θαμνωμένος και αν ήτο ο μικρός από τα θαυμάσια, τα οποία διεδέχοντο αλληλα πρό των οφθαλμών του, ήκουσε την φωνή του υπηρέτου.

Έπερνούσε την στιγμή εκείνη από έν Έδαδιμακωλεϊον, τό όποϊον παρελάμβανεν έν κιβώτιον με θαλασσινά. Έπί του πεζοδρομίου, ό υπηρέτης του καταστήματος τό εϊχεν άνοιξει, και έξεχώριζε τά πράγματα, τά όποια θά έξέθεταν είς τάς προθήκας, από τά άλλα,

α' Ο μικρός Κύριλλος έξεφώνιζεν από τον πόνον... (Στ. 352, στ. β')

τά όποια θά έστέλλοντο άμέσως είς τούς πελάτας.

— "Άφισε. δά αύτούς τούς άστακούς, δέταξεν ό καταστηματούρχης" τούς περιμένουν.

Άκριβώς την στιγμή εκείνη ό Κύριλλος έτρεξε διά να έκανεύρη τον φίλον του Ντών.

"Άλλοίμονον! ούτε ένα καρφι δέν ελειπεν από τά υποδηματάκια του.

Και έκαμαν πάλιν την δουλίτσαν των, τά καθηραμένα καρφία. Άλλ' άντι να έξακλώσουν αύτην την φοράν τον Κύριλλον επί της ασφάλτου του δρό-

μου, τον έρριψαν επί συμπλέγματος δώδεκα περίπου άστακών ζωντανών.

Τό συμπλέγμα άποτελείτο και από άχυρα, και από φύκια. Άλλ' οι άστακοί έξήτουν κάτι στερεώτερον διά να γαντζώσουν. Και όταν επέτυχαν τόν άπροόπτως τό πανταλονάκι του Κύρ Λώς, ό πλησιέστερος άστακός προσεκολλήθη με τές δαγκάνες του ισχυρότατα.

Ο μικρός άνεκήδησεν ως δι' έλατηρίου κ' έυρεθείς με τό πήδημα τρία βήματα μακράν, ήρχισε γά τρέγγι, νομίζων ότι με τούτο θαπηλάσσετο από τον έχθρόν του.

"Άλλ' όσον έκινηίτο, τόν αιροβαί δαγκάνες έσφιγγαν δυνατώτερα.

Ο Κύριλλος έξεφώνιζεν από τον πόνον, αισθανόμενος τό τέρας να είσχωρη είς τό κρέας του και να τψ κτυπά τάς κνήμας με την ώραν του. Καί μη γνωρίζων από που θά τψ ήρχετο βοήθεια, έφώναζε πότε αρμαμά! » και πότε «Ντών!»

Θαυμαστίν άποτέλεσμα του τρόμου, ό όποιος τον έκαρνε να τρέγγι με ταχύτητα αυτοκινήτου: οι πόδες του έστερεώθησαν!.. Ούτε γλύστρημα, ούτε παραπάτημα. Άλλ' ή άλήθεια εϊνε ότι μόλις ήγγιζε τό έδαφος.

Ο Άντώνης έτρεχε, προηγούμενου του υπηρέτου, ό όποιος πρής τον καταστηματούρχην : — Εϊνε κόλλιο! Τό μικρό κλέφτης θά τώχουν έτσι γυμνασμένο!... — Βλάκα! διαμαρτυρήθη ό Άντώνης χωρίς να σταματήσει, αν τώχαν έτσι γυμνασμένο, θά τό μάθαιναν και να σακαλίη.

Πρώτη κατέφθασεν ή Κα Κορπανώφ, αναγνωρίζουσα την φωνήν του Κυρίλλου' ήκολούθει ό Βλαδίμηρος, και έπειτα ό Αύγουστος, περιστοιχιζόμενος υπό των πέντε μικρών.

Έμαζεύθη κόσμος.

— Τίγος εϊνε αυτό τό παιδί; ήρώτησεν ό ιδιοκτήτης των άστακών.

— Δικό μου, άπήνησεν ό κ. Κορπανώφ.

Ο γίγας με την ξενικήν προφοράν δέν «έγέμισε τό μάτι» του άστακοπέλου, ό όκοτος υπέλαβεν αυθαδώς : — Όταν έγουν παιδιά, τά προσέχουν.

— Μπορούσε γά πη κανείς τό ίδιο γιά τό έμπόρευμά σας, παρενέβη ό Αύγουστος. "Αν οι άστακοί σας δέν περιφέροντο είς τό πεζοδρόμιον, οι διαβάται δέν θά... — Τί ανακατεύεσθε σεις; — Εϊνε δική μου δουλειά. Έλάτε, πάρτε τώρα τον άστακό σας, και να μάς ζητήσετε συγγνώμη γιά τό κακό που προξενήσατε στον έξάδελφόν μου."

Κ' επειδή ό καταστηματούρχης έκαρνε άκουσέ αύτί», ό Αύγουστος βλέπων με δυσφορίαν ναύξάνεται γύρω των τό πλήθος και να έρωτούν τί συμβαίνει οι άστουφλακες, έτοιμοι να έπέμβουν, έτράθηξε τον άστακόν με κίνημα βίαιον.

Από τό σώμα του άστρακοδέριμου άπεχωρίσθη τότε ή δαγκάνα, ή όποια εμείνεν είς την πτυχήν του μικρού πανταλονίου. Θυμωμένος, ό Αύγουστος έπέταξεν είς την υπηρέτην τον άστακόν, και έπειτα την δαγκάνα, ή όποια, άπονεκρωθείσα, άπεσπάσθη εύκόλως.

— Δέν σας περονά ή ιδέα, πιστεύω, πώς θά δεχθώ πίσω τό πράγμα μου σε τέτοια κατάσταση! διαμαρτυρήθη ό καταστηματούρχης ύψωνν την φωνήν.

— Άντώνη! έφώναξεν ό νέος καθηγανακτημένος διά την φιλονεικίαν με την όποιαν έγελοῦσαν οι θεαταί και ή όποια έκινδύνευε να τελειώση είς την Άστynomίαν, εαν και από τά δύο μέρη έπέμεναν, — πάρε τό πορταφίλι μου και κανόνισε αύτή την υπόθεσι. Έλάτε, έξάδελφον μου, προσέθεσε προσέφρων τον βραχιονά του πρής την Κα Κορπανώφ, ή όποια είς μάτην προσεπάθει να παρηγορήση τον Κύριλλον της.

Άνήσυχα τά χεράκια του μικρού, έπασπάτευαν τό προσβληθέν μέρος, τό όποϊον τόνον του έπονούσεν άκόμη, ώστε τό παιδί δέν ήμπορούσε να πιστεύση ότι άπελευθερώθη από τον δήμεόν του.

Ο Βλαδίμηρος τον έπήρην είς την άγκαλιάν του, και ή συτηροφία έξεκίνησε διά να έπιστρέψη είς τό σπίτι.

Ο Άντώνης ήτο καταλυπημένος. Αύτην την φοράν ό μόνος πταίστης ήτο αύτός! Έπιστρέφας μετ' όλίγον, εύρε τον Κύριλλον είς τό σπίτι παρηγορημένον κάπως άλλα έξηπλωμένον πρηγηδόν.

— Ντών, δε μπορω να καθίσω, του εϊπε με θρηνώδη φωνήν και μ' έκφρασιν πόνου είς τάς χαμηλωμένας γωνίας του στόματος.

— Έννοια σου, και θά του την φας

την δαγκάνα του κακού αυτού, γιά να μάθη! υπερχέθη ό Άντώνης. Η Άναστασία θά τον μαγειρέψη και θά τον σερβίρω στο πρόγευμα.

— Εϊνε φόβιος; — Ναι.

Ευθαρρυνθείς, ό μικρός έγλύστρησεν από τό καναπεδάκι του προθαλάμου είς τό κάτωμα, με μυριάς προφυλάξεις και, κούτσα-κούτσα, ήκολούθησε την Άντωνίαν είς τό μαγειρείον, διά να ιδή έκ των πλησίον τό άβλαβές πλέον τέρας.

Η Άναστασία ήτοιμάσθη να τον ζεματίση.

— Καλά φωνίζει ό Κύρ Λώς, ε; έκαμην ό Άντώνης ζυγίζων είς τάς χείρας του τό άστρακοδέριμον' έδιάλεξε τό μεγαλύτερο!

— Ο Κύρ Λώς έδιάλεξε τον άστακό, άπήνησεν ή Άναστασία, ή μήπως ό άστακός έδιάλεξε τον Κύρ Λώς; Έξηκολούθησαν ούτω να φλυαρούν, κατά την συνήθειάν των, ή δε συνομιλία παρεάθη, διότι ή Άναστασία συνέλαβε μίαν ιδεάν, την όποιαν ό Άντώνης άπεδοκίμαζεν έντελώς.

«Αυτό μάς ελειπει! έμουρούριζε στρώνων τό τραπέζι. Τί ώραλα που τά ξέρει!.. "Ε, μά φυσικά, αφού δέν πληρώνει αύτή!.. Με ξένα κόλυθα, καθέννας μνημονεύει.»

Μετ' όλίγον ή φωνή της Κα Κορπανώφ ήκούσθη κράζουσα τον Κύριλλον :

— Έλα να σάλλάξω! δε μπορείς να καθήσης στο τραπέζι σε τέτοια κατάσταση.

— Αν ή κυρία τό έπιτρέπη, θά την απαλλάξω εγώ από αυτών τον κόπον, έπρότεινεν εύγενώς ό Άντώνης, θέλων να έξίλωθη διά της προθυμίας διά την άπροσεξίαν του.

— Νά μου βάλη τά ναυτικά μου, μαμαμάκα; ικέτευσεν ό Κύριλλος.

— Ας εϊνε! άπήνησεν ή Κα Κορπανώφ.

Ο Άντώνης έπήρε τον Κύριλλον διά να τον αλλάξη. Άλλ' όταν έκαμε να του βγάλη τά υποδήματα, άνεπήδησε κατάπληκτος :

— Ξαναγύρισαν πάλι τά καρφία; ! Καλ' εγώ θά τρελλαθώ!..

Τά χέρια του έτρεμαν. Με πολλήν δυσκολίαν έκατάφερε να ένδύση τον Κύριλλον.

Μετα δίκα λεπτά έκρουε την θύραν του Αύγουστου.

Ο νέος δέν εύρίσκατο είς τό δωμάτιόν του, άλλα μία άνοικτη θύρα και κρότος μετακινουμένου σκαμνίου, έπεισαν τον υπηρέτην ότι ό κύριός του εϊργάζετο είς την βιβλιοθήκην.

— Έρχεσαι μέσ' στην ώρα! άνέκραξεν ό Αύγουστος μόλις τον είδε' κράτησέ μου τή σκάλα... πρέπει να βρω και πάντα ένα βιβλίο γιά τον έξάδελφον.

Ο ΠΑΘΟΣ

[Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 344.]

— Μου έπιτρέπεται να σάς 'κω πρώτα κάσι τι... ένα πράγμα που... Βλέπετε αυτά τά καρφία; — και έπέδειξε τά υποδηματάκια, — τά έβγαλα δυό φορές και τά πέταξα με τά ίδια μου τά χέρια. Και όμως, να τα! Πώς σάς φαίνεται;

— Έσύ τί νομίζεις; ήρώτησεν ό Αύγουστος ό όκοτος, από την όψιν του γηραιού υπηρέτου, ένόησεν ότι κάποια άλλόκοτη ιδέα έδλάστησεν είς τό κεφάλι του, και ήτο περίεργος να την άκούση.

— Έγώ νομίζω, κύριε... δηλαδή δέν νομίζω τίποτε άπολύτως! Την πρώτη φορά είπα : Οι Ρώσοι θά ξέρουν κάποια τέχνη... κάτι θά βάζουν άνάμεσα στους πάτους, που έχει την ιδιότητα να τραβά τά καρφία σαν φεύγουν και να τά γυρίζη πίσω.

— Δέν σ' έπίστευα τόσο... ήλίθιον! ώμολόγησεν ό Αύγουστος.

«Έξηκολούθουν ήσυχώς την συνομιλίαν των...» (Σελίς 345, στ. α')

— Αυτό μ' έκπλήττει να τό άκούω από τον κύριο!

Ο Αύγουστος έκρατούσε τά πλευρά του, έτοιμος να σκάση τά γέλια.

— Και γιατί τάχα είπα βλακεία; έξηκολούθησεν ό Άντώνης' μήπως αι πρόδοι της έπιστήμης;...

— Μπράβο!.. — Μάλιστα... Άκουσα να λέγουν, από άνθρώπους που τά διάβασαν στα βιβλία, ότι ό μαγνήτης...

— Έλκει τον σίδηρον! διέκοψεν ό Αύγουστος... Άρχη γνωστή, άλλα δέν εφαρμόζεται εδώ, χριστιανέ μου! Μά τότε λοιπόν όλα τά καρφία, και όλα τά κλειδιά, και όλα τά πληροσίδερα που θάπαντοῦσαν στο δρόμο, έπρεπε να τά τραβούν επάνω τους αυτά τά παπούτσια.

— "Όχι δά! μ' αυτό εϊνε πάρα πολύ!.. Θά κεθάνω από τά γέλια!.. ("Επεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Καλέ δε βαριέσαι, εϊπεν ή Μανέττα, που θά χάνης την ώρα σου γιά νακούς αυτό τον τρελλό! άντι να δουλεύη, κοιμάται και όνειρεύεται! Αυτά που σου λέει εϊνε φέμματα. Τά έβγαλε από τό νοῦ του.

Η μομφή ήτο τόνον παράλογος, ώστε ό Πιλλουά δέν την έλαβε διόλου 'π' όψει του. "Ισα-ίσα που ό Μάριος δέν ήτο ικανός να έπινοήση, να βγάλη από τον νοῦν του τό παραμικρόν, μετα δυσκολίας δε έννοῦσε και τ' άπλοῦστερα των πραγμάτων.

Χωρίς ν' άποκριθῆ λοιπόν είς την γυναικά του, ό Πιλλουά έπήρην από τό χέρι τον μικρόν, και καθήσας είς ένα πάγκον, άπ' έξω από τό σπίτι, τον έκάθισεν άφελώς είς τά γόνατά του.

— Πέ μου τώρα τί είδες και τί ά-

κουσες, τψ εϊπεν. Έλα, διηγήσου τά όλα στο νουνό σου.

Ούτως ένθαρρυνθείς ό Μάριος άνεκοίνωσεν, δσον πιστότερα ήμπορούσε, την συνομιλίαν την όποιαν είχεν άκούση, κρυμμένος όπισω από την φράκτην. Έξάφνα ώχρίασε και άποτόμως έπαυσε να όμιλή. Οι δύο άλήται ένεφανίσθησαν είς τον δρόμον.

— Νουνέ, εϊπεν ό Μάριος χαμηλωφώνως' να τους!

Ο Πιλλουά ήτο πεπεισμένος, ότι τό παιδί έλεγε την αλήθειαν, και τώρα όπως και πάντοτε. Διότι ποτέ, ούτε μίαν φοράν δέν τό είχεν άκούση γά εϊπή ψεύμα. Άπεράσισε λοιπόν να λάβη τά μέτρα του. Έσκωψεν είς τό αύτί του μικρού, τον έφίλησε και τψ εϊπε :

— Μη φοβάσαι, παιδί μου, εδώ εϊμαι γώ.

Οι δύο άνδρες, βλέποντες τον Πιλ-

Είμαι Ζακυνθία, Μερξεδένιο Μπουκετάκι, Αφρώσσαν Θάλασσαν, Φυσιολάτριδα — ή Ιδιότροπος Νεώνις (0) με Τηλεγραφόβηλο, Ζακυνθινόν Πανούϊν, Θαλαμηγόν Αμφιρικήν, 25ην Μαγρίου.

Η Διάπλασις ασπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀπόλλωνα (ἔχει καλῶς) Ὀνειρον τῆς Κύπρου (βραβεῖον ἔστειλα) Λοικόν, ἔγυρισατε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν;) Λαυραῖαν Ὑδραν (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὸ γραμματάκι σου· χαριστίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου) Ἰερὸν Φλόγα (ἔστειλα ἐκ μού τὸ φύλλον ποὺ δὲν εἶχε λάβῃ) Δάμινα τῆς Ἐρήμου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἰωάννην Δάρε (καλὸ ταξίδι, αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν) Δέσμη Ρόδων (σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Ἀδσων, ὁ ὅποιος εἶνε μόνον διὰ τὰς Ἀδσας· αἱ ἀσκήσεις γράφονται ἐπὶ κοινῷ γάρτῳ) Λεοπανταστὴ Πλοίαρχον (ἔστειλα ὅ,τι ἐζητήσας· γάρτῳ ποὺ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψης συχνά) Χακόν Ἀμύνα (καλῶς ἤλυσ· βραβεῖόν ἔστειλα· περιμένω ἐπιστολὴν σου) Γλυκοχάρμα (καλὴν ἀντάμωσιν, περιμένω) Παλλάδα (ἔχει καλῶς· χαριστίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου) Ναυσικῆν Φιλόχατον (τί λέγει ὁ Κανονισμὸς διὰ τὰς Ἀδσας; ἀτάκτῳ ποὺ ἔστειλας ἐπὶ κοινῷ γάρτῳ, δὲν ὀφείλου ἵπ' ὄψει) Μυροβόλον Ἰον (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἑστὶ γράφεις· αἱ μικραὶ σὲ ἀνασπάζονται) Φιλί τῆς Μάννας (ἔτσι, νὰ μὴ μὲ λησμονῆς) Παροδῶρον (βραβεῖον ἔστειλα) Δάμνην τοῦ Πηγεῖω (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ ὠραία ἢ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Ἀνάνθιον Στέφανον (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σάλλογός σας ὀφείλει ὠραῖαν καὶ ἀποτελεσματικὴν δράσιν καὶ κάλιν εὐχαριστῶ θερμῶτα) Ράβδον τοῦ Μωυσοῦ (Ὀδηγὸν ἔστειλα· ἐκεῖ ὀφείλει ἰδῆ· ὅτι ποτὲ δὲν δηροσιύω ποιήματα συνδρομητῶν μου) Περιγηγῆν (τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν) Μαρσώτιδα Ἀμνην, κελ. κελ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην Σεπτεμβρίου, ἀπάντησά εἰς τὸ προσέχεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ ἁδσας ὀκταί: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 13 Ὀκτωβρίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου ἐν τῶ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου.

432. Δεξιόχειρος.

Πῶς ἀγαπᾷ μοῦ λέει τῶνα, Μα ἀπορῶ ἐγὼ ἐπὶ ἄλλο, Καὶ βασιλεῖα Μακεδῶνα Κάνουν τὰ δυὸ πολὺ μεγάλο

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Ἰδεῶδους

433. Συλλαβογράφος.

Τρεῖς νότες πῆρα τῆ γράμμη Ποῦ ὁ καθένας ξέρει Κ' ἐνὸς τῆς ἐτραγοῦδαχα Μὲ δυατὴ φωνάρα, Ἀκούω ταῖφ! — μανουῖλα μου, Τὶ φοβερὸν σφελιάρα! Μωρ' τ' ἦταν τοῦτο τὸ κακό; Κότταξ κέ' τί χέρι!...

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀγανίου Μ. Πέττα

434. Στοιχειόχειρος

Ἐνα σῆμα στρογγυλόν Ἄν τὸ κέντρον του ἀλλάξῃ, Ἐνα κάταστρον πετηνῶν Ἐμπροστά σου ἔα πετᾶν.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Παγοδῶρον

435. Μεταγραμματισμὸς

Μὲ τὸ Α ὀσπερικόν, Μὲ τὸ Ο ναρκωτικόν.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ὑπερσμοικοῦ τοῦ Ἑθδους

436. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχανον ἐπὶ κῆτος ὀά ζήτησῃς Καὶ μόνον μὲ τὸ δεῦτερον τὰ πάντα ὀά φωτίσῃς. Τὸ τρίτον ἐπὶ ἑλληνικὴν ἰδέ Γεωγραφίαν, Τάλλο τοῦ Ἄδου ποταμὸς εἰς τὴν Μυθολογίαν. Τὸ πέμπτον μου γνωστότοτον ὡς δημοτικόν, Κ' ὁ Ρόμβος ἐτελείωσα μὲ ἕνα κτητικόν.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Κίρκης

437. Ἐξάγωνον.

Ἦ ἀφαιρέσει ἐνὸς γράμματος ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ τὴ μεταθήσει, ἐν ἀνάγκῃ, τῶν ἐπιλοπιῶν γραμμάτων ἐκάστης, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, κατάλληλοι νὰ σχηματισθοῦν Ἐξάγωνον ὡς ἐξῆς:

ἄσας, γαρίς, ἄσος, δάσος, Σαίς. Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀνδριάντας Παλαιολόγου

438. Ἐπιγραφή.

Τ Ν Ρ Ν Ι Ο Φ Ω
Μ Ν Α Ρ Α Ι Ο Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πυλάου τῆς Ἐρήμου

439. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ δεῦτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον ποιητὴν τῆς ἀρχαϊότητος, τὰ δὲ τρίτα ἀρχαῖαν ἐσρτην: 1, Ἀθηναῖος Νομοθέτης 2, Ἀρχαῖος Βασίλευς τῆς Μακεδονίας 3, Μία τῶν διαστάσεων τῶν σωματῶν 4, Ἀνώτατον δικαστήριον 5, Τετάν 6, Ἐπιρρημα.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ροδίου Δεσμοῦ

440. Μικτόν.

οου-τς-ιζαα-χν-ζυει-σν

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ονειρου τῶν Ἑλλήνων

441. Γεῖφος.

μω μα μα μα μα
μω ο μω μα μα μα μα μα
μω μω + εε λτο μα μα μα μα μα
μω μα μα μα μα μα
μω μα μα μα μα
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἑθδου Ἐγλωσσικοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις μὲ ἀπ λ ἄ στοιχεῖα τῶν θ στοιμῶν λεπτά 10, διὰ δὲ τοῦς συνδρομητῆς μας λεπτά 5 μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ σ φ α λ α τ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, ἠδηλαθὴ καὶ αἱ διλογώτεροι τῶν 15 πληροῦται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν θ στοιμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἔξ λέξεις ἄλλαι. — αἱ μὴ συνοδοκῶμεναι ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.)

Συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως Διακοιτιδίσαν Ἀρσάνειάδα καὶ Ναυτοπούλλαν τοῦ Μεσολογγίου διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ πατρός των.

Μαριανωμένος Βασιλῆς (0,309)

Ἐνα μεγάλο ΕΥΓΕ στας ἀγαπητῆς μου Ἐλελίδα τοῦ Μέλλοντος καὶ Ζιλχά Χανούμ διὰ τὸ βραβεῖον. Ἐλλάς, μὲ ἔχασες; Ζιλχά μὸς κέχτισες; Καὶ ἕνα καλῶς ὤρισες ἐπὶ τὴν Γαλανή μας Συναρροφῶρα. — Ἰδανικῆς. (0,310)

Ἐπανηλοῦσα ἐκ τοῦ ταξιδιου μου, γαιρετῶ ἄπσων Διαπλοστικῆν κίνησιν.

Μυροβόλον Ἰον (0,311)

ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Αναλαβόντες τὴν ἔβρσιν συλλόγου ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως παρακαλοῦμεν τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐπαρχίαις συνδρομητῆς καὶ συνδρομητρίδας, ὅπως ἀποστείλωσι τὰς διευθύνσεις των. — Ch. A. Stéphanopoulos, Abit han 10, Galata, Constantinople.

(0, 312)

Καλὸ ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν, Ἀλυκατὰ Βασιλέασι! Μὴ μᾶς λησμονῆς. Ἐνθωρὸς περιπέτειας Πειραιῶς καὶ ἐμπάνισιν γειρακτιῶν. — Ρεμβάζουσα Σεληνολάτρις. (0, 313)

Ἰδανικῆς, εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως δι' εὐχαῖς φωτογραφίαν εἶδες; πῶς σοῦ ἐφάνη; — Ρεμβάζουσα Σεληνολάτρις. (0, 314)

Ἐγκαρδία συγκαρτηρία, Ἐβονιε Πάτανα ἐπὶ διαψοαί σου. Χαρὶ καὶ μελίε ὑπάρχει αὐτοῦ; — Ρεμβάζουσα Σεληνολάτρις. (0, 315)

Τσιριγῶντ! Ἐδάμην ὁ καιρὸς ποῦ ἔχει τὴν Βασιλοαῖδα ἐστὰ συντροφίκα! Ὁ ἥλιος σας μᾶς τὴν ἐμαύρισε. Κατίστε ἕνα λὸς γέννης; Ἐξ ἄρακα! — Ἰδανικῆς. (0, 316)

Ἡ Βασιλοαῖδα ἐφθασεν ὦ, τί χαρὰ μεγάλη! τὸν ἐρχομὸν τοῦς χαίρετοῦ φίλοι μικροὶ μεγάλοι. Ἰδανικῆς, (0, 317)

ΤΗΝ ΨΗΦΟΝ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ

Ἐν ἐκ τῶν ὀνειρων τῶν τέκνων τῆς ἀμαχ τοδαρῆς Κρήτης ἔτο νὰ ὑφωθῆ ἡ Γαλανὴ μας Σταυροφῶρα, καὶ ὑφωθίσαν κατόπιν πολυετῶν ἀγώνων, ἔβλεπον ὑπερπράφως κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν φρουρίων των. Ὅτε δὲ ἡ Τουρκία ἠθέλησε νὰ καταδιβάτῃ αὐτὴν πάντες ἀνέστησαν ἐπιόντες ἀπέριτες νὰ πατήσωσι ἐπὶ τῶν πτωχῶν ὄλων ἡμῶν ἕνα καταδιβάτωσι τὴν σημαῖον μας. Ἄλλ' ὅταν χάρις τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἑλλάδος ὑπεχώρησαν καὶ καταδιβάσθη, πάντες ἔβλασαν ὄρεισθέντες ἕνα τὴν ὑφώσωσι καὶ πάλιν. Προκειμένου λοιπὸν περὶ τοῦ Δημοψηφισματος λαμβάνω τὸ θάρρος ὅπως προτρέψω ὑμᾶς ἕνα ἡ Γαλανὴ μας Σταυροφῶρα μὴ λείψῃ ἐξ οὐδενὸς ψηφοδετιῶν. Ὁ κομματισμὸς ἐξέλπει πλέον, καὶ τῶρα μὲ ὀλην τὴν καλαισθησίαν μᾶς ἔς ψηφισομεν τὴν Γαλανὴν μας Σταυροφῶραν, ψευδόνονον πληρῆς ποιήσεως καὶ πατριωτισμοῦ. Οἱ Κρήτες ὀρκίσθησαν νὰ τὴν ὑφώσωσι καὶ πάλιν, ἡμεῖς δὲ ἐς τὴν ὑφώσωμεν ἐν τῇ ἀγαπητῇ Διαπλάσει βραβεύοντες αὐτὴν!

Ζήτω λοιπὸν ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ Ὅλοι τὴν ψῆφον μας. Ἡ νίκη ὑπὲρ αὐτῆς. Κόμης Μόντε-Καχίτος (0,318)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΔΕΥΚΟΣ

Χρσῆ μου Βασιλέασι, καλὸ ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. Μὴ ξεχνῆς τὸ Χρσοδ σου Παγῶνι καὶ τὴ Χρσοῦ σου Μύσσα. (0,320)

Οἱ ἄλλοσσοτες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρατίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλοῦνον ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸν Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐπιτάσειν τῆς νέας ταμίας. Ἄλλως δὲν εὐθινοῦμεν διὰ τὴ ἀπάλειαν τοῦ φύλλον.